

Félve nézett vissza rájuk, s a három férfi új dalba kezdett arról, hogy végleg elszállt a remény, a „rózsák is elvéreznek már”, s az asszony azt jegyeshette még meg, hogy a dal utolsó két sora a fényes ég alatt eltévedt embert emlegeti.

Aztán kialudt minden fény a fák koronáján, beállt az esti szürkület.

KONCZ ISTVÁN

az élet így befejezetlenül...

*Vers helyett most zúduló
téli szél orgonál
a lélek sípjain fuldoklón, —
csapzott fekete madár, —
rejteken bujdosó alkord
a perc s vele leáldozón
a nap zihál.*

*Vers helyett most ólomszín
eső dobol a lét
és táj felett,
vergődve akadozik a szív;
szívbe zárt Echo kiált
a Végtelenbe a Semmin át.*

*Vers helyett most készülő
mező szisszen, melege,
mint maga a szeretet
lebegve száll
s a múlt, akár az élet így
befejezetlenül, — a szenvedés
kísértni, anyám jajával
visszajár.*